

Regning og hævder, at det er kastet op paa hans Grund og som Følge deraf tilhører ham. Andre Steder er det saaledes, at der er Bestemmelser om, at der med visse Aars Mellemrum optages ny Matrikulering, saaledes at Staten ogsaa faar Gavn deraf og bliver den virkelige Ejer af det, der opskylles. Hvis man nu tænker sig, at denne Ejer faar opskyllet en Del paa sin Strandbred, og det er frugtbar Jord, som giver Græs, saa har han Ret til at nedlægge Forbud mod, at andre borttage Sand, Sten og deslige i en vis Afstand fra Kysten, men samtidig gælder Forbuddet ikke ham selv, hvis jeg forstaar den sidste Tilføjelse i § 2 ret. — Men, som sagt, denne lille Ændring, jeg har omtalt, er noget, man let kan forhandle i et Udvalg og ogsaa blive enig om. Jeg skal slutte med disse Bemærkninger, idet jeg anbefaler Tinget at modtage dette Forslag med Velvilje og derved skaffe Værn for vore Stenfiskere.

Landbrugsministeren (A. Hage): Det foreliggende Forslag tager jo Sigte paa to Ting. Dels gaar det ud paa at rette en formel Fejl i Loven af 23de Januar 1862, dels gaar det ud paa at gennemføre retvæsentlige reale Ændringer i den nu bestaaende Lovgivning. Med Hensyn til den første Del, at det retter en formel Mangel, skal jeg erkende, at en saadan findes i den nuværende Lovgivning, idet nemlig Bestemmelsen om, at den, der nedlægger Forbud, ogsaa maa finde sig i ikke selv at kunne borttage Sten, Sand, Grus og deslige fra Forstranden, ikke bliver overholdt og ikke godt kan overholdes. Sagen behandles jo nemlig som privat Politisag, og derfor er det meget vanskeligt og maaske umuligt overhovedet at faa Spørgsmaalet om Ejernes Overtrædelse frem for Retten. Jeg kan derfor i saa Henseende godt slutte mig til denne Rettelse i Loven af 23de Januar, som jeg finder heldig.

Den sidste ærede Taler synes mig at være i en temmelig stor Misforstaaelse baade over for den tidligere Lov og over for det nu foreliggende Forslag. Han pointerede gentagne Gange, at Ejeren i Kraft af den nuværende Lovgivning havde Ret til at borttage Sten, Sand og deslige, hvor han forbød andre at gøre det. Det har han selvfølgelig ikke; det er netop det, han ikke har. Men en anden Ting er det, at Loven ikke er bleven effektiv. Det er en formel Fejl ved Loven, men det er ikke noget nyt Princip, man indfører, naar man bestemmer, at Ejeren ogsaa maa finde sig

i selv at komme ind under Forbudet. Jeg skal ikke komme ind paa det ærede Medlems Misforstaaelse af Slutningen af § 2, det vil maaske den ærede Ordfører overtage.

Naar jeg dernæst gaar over til de reale Ændringer i Lovforslaget, maa jeg derimod beklage, at jeg ikke ser mig i Stand til med Sympati at slutte mig til det foreliggende Forslag. Bestemmelserne i § 1 om en Fastsættelse af 100 Alen og 4 Fod er for mig ganske utilstrækkelige. Ganske vist er der jo den Ressource, at vedkommende kan gaa til Landvæsenkommissionen og Overlandvæsenkommissionen, men det er en langvarig og besværlig Vej. Det ærede Medlem har allerede opgivet, at Henvendelse til Landvæsenkommissionen koster 70 Kr., og jeg tror, han har Ret deri, og da som bekendt en Landvæsenkommission bestaar af en Retsbetjent og to Medlemmer og Overlandvæsenkommissionen af Amtmanden og fire Medlemmer, vil man kunne sige sig selv, at naar man først skal have Syn, dernæst Landvæsenkommission og endelig Overlandvæsenkommission, bliver det en meget bekostelig Historie for vedkommende. Den ærede Ordfører pointerede gentagne Gange, at Bekostningen ikke burde spille nogen Rolle; det var rimeligt, at den, der vilde opnaa den Fordel at faa sin Strand fredlyst, ogsaa maatte betale derfor. Jeg finder, at nogen Betaling kunde det være rimeligt at give, og det maa han ogsaa give under de nuværende Forhold; men at gøre det til en ligefrem kostbar finansiel Affære for ham at opnaa Beskyttelse for sin Grund finder jeg ingen Anledning til at gaa med til. Imidlertid kan man selvfølgelig diskutere om, hvilken Afstand der er nødvendig for at sikre Kysten. Det er ganske umuligt at sige bestemt: det skal være saa eller saa; men for mig ligger Hovedvægten paa, at der ikke er nogen Grund til at opgive det naturlige Værn, som vore Kyster have gennem denne Beskyttelse. Vi have haft saa mange sørgelige Erfaringer her i Landet for, hvad Havet kan ødelægge paa vore Kyster, at jeg ikke ser nogen som helst Grund til, naar vi efter mange Uoverensstemmelser altsaa dog have opnaaet en Lovgivning paa dette Omraade, at afslappe de Bestemmelser, som ere givne, og som efter min Mening ikke kunne siges at være for strenge. Noget ganske andet er den Paastand, som gentagne Gange er fremkommen i Dag, at en Ejer, naar han forlanger Fred og Syn uden for sin Forstrand, altid faar Medhold. Hertil kan kun siges, at saa opfyldte Synsmændene ikke